

2022. november 29. kedd – Lk 10,21-24

„Áldalak téged, Atyám, ... mert elrejtetted ezeket a bölcssek és okosak előtt.”

Ennél a résznél mindig hosszas töprengésre készítettek Jézus szavai. No persze nem elsősorban azok a mondatok, ahol biztosítja a tanítványokat, sokan szerették volna látni és megtapasztalni mindazt, amit ők látnak. Tinédzserként, válaszok keresése idején sokszor jutott nekem is eszembe, milyen jó volt azoknak, akik ott voltak, láthatták, hallhatták a Megváltót. Mennyivel egyszerűbb volt nekik. Nem biztos, hiszen évezredek óta fennálló, működő világnézeti rendszert rengetett meg Jézus az akkor végtelenül radikálisnak tűnő tanításaival. Ebbe belegondolva már nem is tűnik olyan egyszerűnek az akkori emberek helyzete, hitbéli dilemmája, főként az őskeresztények római cirkuszi játékokon vagy éppen keresztfán végződő sorsát tekintve. Sokkal érdekesebb kérdés számomra az a hálaadás az Atya felé, hogy „ezeket mind” elrejtette a bölcssek és okosok előtt. Hogy is történt ez az elrejtés, ha a hegyoldalból, a templom lépcsőjéről vagy vándorlások során sok-sok embernek hirdeti a Fiú a tanítást? Ráadásul a szerető Isten szándékosan bizonyára senki előtt nem akarná elzárni az ígét. Hiszen Zakeus, Máté vagy éppen Arimateai József is rátalált és befogadta azt. Számomra sokkal inkább szól ez a mondat arról, hogy az önmagukat bölcsnek és okosnak, mindenki másnál bölcsőbbnek és okosabbnak tartók nem képesek befogadni ezeket az igazságokat. Mert nem elegendő a szimbólumot Nagy Konstantinként zászlónkra tűzni, keresztet akasztani a nyakunkban lógó aranyláncra, rózsafüzért akasztani a visszapillantóra, ... Advent kezdetével még inkább időszerű, hogy engedjek be minél többet a tanításokból, hogy ne rejtőzzön el előlem a lényeg, hanem termő talajba hulljon az éltető ige és váljék életformáló gyakorlattá!

Ekler Attila, Érd